

РЕШЕНИЕ

№ 1658

гр. София, 16.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 24.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ева Пелова

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **677** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на И. А. И., чрез пълномощника адв. И., срещу заповед № 513з-9954/19.12.2018г., издадена от директора на Столичната дирекция на вътрешните работи, в която се твърди нищожност на оспорения акт. Със заповедта е наредено на оспорващия - старши полицаи в 01 група на 04 сектор „Охрана на обществения ред и оперативни обекти“, към отдел „Охранителна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи / СДВР /, считано от 14.09.2018 г., да се изплаща допълнително месечно възнаграждение за пряко изпълнение на патрулно-постова дейност на териториален принцип в размер на 20 на сто от 50 на сто от утвърдената със Закона за Държавния бюджет на Република България / ЗДБРБ / за съответната година база за определяне размера на основното месечно възнаграждение за най-ниската длъжност на лицата по [чл. 177, ал. 2](#) и [чл. 180, ал. 2 от Закона за Министерство на вътрешните работи /ЗМВР/](#). Прави се искане за присъждане на сторените по делото деловодни разноски и такива, представляващи адвокатски хонорар за процесуално представителство по делото.

Производството е по реда [чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/](#), вр. чл. 178 от ЗМВР.

Ответникът - Директора на СДВР, редовно призован за съдебното заседание, не се явява и не изпраща процесуален представител. В депозирани писмени бележки по същество на делото, чрез пълномощника си юрисконсулт Н. Г. оспорва жалбата.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото и не

изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната пред административния орган административна преписка и Заповед № 8121з-671 от 09.06.2015 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на допълнителното възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности, условията и реда за неговото изплащане на държавните служители в МВР.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Доколкото в жалбата са наведени доводи само относно нищожност на оспорената заповед, съгласно разпоредбата на [чл. 149, ал. 5 АПК](#), оспорването ѝ е без ограничение във времето.

Съдът приема, че предмет на оспорване в настоящото производство е вътрешнослужебен акт, който засяга права или законни интереси на адресатите му и не е изключен изрично със закон от съдебно обжалване. С оспорената заповед се определя размера на допълнителното възнаграждение за специфични служебни дейности на държавен служител, както и условията и редът за неговото изплащане. С оглед заеманата от оспорващия длъжност, следва да се приеме, че обжалваният акт засяга негови права и законни интереси, поради което е налице правен интерес от оспорването му, съответно жалбата е ДОПУСТИМА, а разгледана по същество ОСНОВАТЕЛНА, поради следните съображения:

Между страните не се спори, че оспорващият заема длъжността старши полицай в 01 група на 04 сектор „Охрана на обществения ред и оперативни обекти“ към отдел „Охранителна полиция“ при СДВР.

На 14.09.2018 г. от Началника на 01 група на 04 СООРОО – О. - СДВР до Директора на СДВР, било отправено предложение рег. № 513р-77653, за определяне на допълнително възнаграждение за специфични служебни дейности на основание чл.178, ал.1, т.2 от ЗМВР, вр. т. 1. 7, буква "а/аа" от Заповед № 8121з-671/09.06.2015 г., издадена от министъра на вътрешните работи, на младши инспектор И. А. И. в размер на 20 на сто от 50 на сто от утвърдената със ЗДБРБ, за съответната година база, считано от датата на регистриране на предложението.

На 15.11.2018 г. от Началника на „О.“ – СДВР, до Директора на СДВР било отправено предложение рег. № 513р-95735, за определяне на допълнително възнаграждение за специфични служебни дейности на основание чл.178, ал.1, т.2 от ЗМВР, вр. чл.13 и чл.14 от Наредба № 8121з-908/02.08.2018г. за условията и реда за изплащане на допълнителни възнаграждения на държавните служители в Министерството на вътрешните работи за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22.00 до 06.00 часа, за полагане на труд на официални празници за времето на разположение и за изпълнение на специфични служебни дейности, т. 1. 7, буква „а/аа“ от заповед № 8121з-671/09.06.2015 г. на министъра на вътрешните работи, за пряко изпълнение на патрулно-постова дейност свързана с опазване на обществения ред на териториален и линеен принцип на територията на [населено място] и пар.1 т.26а от ДР на ЗМВР, на младши инспектор И. А. И., в размер на 20 на сто от 50 на сто от утвърдената със Закона за държавния бюджет на РБ за съответната година база, считано от датата на регистриране на предложението.

Въз основа на тези предложения, с оспорената в настоящото производство заповед, Директора на СДВР, е определил размера и изплащането на допълнително възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности на жалбоподателя,

в размер на 20 на сто от 50 на сто от утвърдената със Закона за държавния бюджет на РБ за съответната година база, считано от 14.09.2018 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Настоящия съдебен състав счита, че процесната заповед е издадена от некомпетентен орган, поради което същата се явява нищожна.

Оспорената заповед № 513з-9954/19.12.2018 г., е издадена от Директора на СДВР, в изпълнение на правомощията му, съгласно заповед № 8121з-671 от 09.06.2015 г. на министъра на вътрешните работи. В т. 3 от тази заповед е предвидено, че определянето на конкретния размер и вид на допълнителните възнаграждения, тяхното изменение, спиране и възстановяване на всеки служител се извършва със заповед на ръководителите на структури по [чл. 37 ЗМВР](#) (в случая директора на СДВР), както и на директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ и на регионалните дирекции „Пожарна безопасност и защита на населението“, по предложение на началниците на съответните звена.

Изплащането на допълнителни възнаграждения за изпълнение на специфични служебни дейности е предвидено в разпоредбата на чл.178, ал.1, т.2 от ЗМВР, съгласно който такова се изплаща към основното месечно възнаграждение на държавните служители.

Разпоредбата на [чл. 179, ал. 2 ЗМВР](#) гласи, че условията и редът за изплащане на допълнителните възнаграждения по ал. 1 и по чл. 178, ал. 1, т. 2, се определят с Наредба на министъра на вътрешните работи, а техният размер – с негова заповед. В изпълнение на законовата делегация е издадена [Наредба № 8121з-908 от 2.08.2018 г. за условията и реда за изплащане на допълнителни възнаграждения на държавните служители в Министерството на вътрешните работи за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22.00 до 06.00 ч., за полагане на труд на официални празници, за времето на разположение и за изпълнение на специфични служебни дейности](#) (обн. ДВ бр. 67 от 14.08.2018 г., в сила от 14.08.2018 г., отм., бр. 78 от 4.10.2019 г.). Разпоредбата на [чл. 14, ал. 1 от Наредба № 8121з-908 от 2.08.2018 г.](#), в редакцията и към датата на издаване на оспорената заповед изцяло преповтаря т. 3 от Заповедта на министъра и предвижда, че определянето на конкретния размер и вид на допълнителното възнаграждение, неговото изменение, спиране и възстановяване на всеки служител се определя със заповед на ръководителите на структури по [чл. 37 ЗМВР](#), както и на Директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ и на регионалните дирекции „Пожарна безопасност и защита на населението“, след мотивирано писмено предложение на началниците на съответните звена.

В конкретната хипотеза [чл. 179, ал. 2 от ЗМВР](#) оправомощава единствено министъра на вътрешните работи да определя размера на допълнителните възнаграждения по [чл. 179, ал. 1](#) и по чл.178, ал.1, т.2 от ЗМВР. Нормата е императивна и безусловна и не се нуждае от тълкуване.

Предвид изложеното съдът приема, че Директора на СДВР не е материално компетентен да издава заповеди, с които да определя размера на допълнителните възнаграждения по чл.178, ал.1, т.2 от ЗМВР. Действително ответният орган е действал при условията на оправомощаване от министъра на вътрешните работи – със Заповед № 8121з-671 от 09.06.2015 г., като в този смисъл е и разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от горепосочената Наредба. Определената обаче в закона компетентност на министъра на вътрешните работи, специално по отношение на допълнителните възнаграждения по чл.178, ал.1, т.2 от ЗМВР, е персонална и не може да бъде

делегирана, след като няма изрично нормативно овластяване за това. В случая за такова овластяване не може да се приеме и нормата на чл. 14, ал. 1 от Наредбата, тъй като същата като подзаконов нормативен акт, не може да противоречи на законовата норма. С оглед императивната разпоредба на [чл. 179, ал. 2 ЗМВР](#), предоставяща компетентност единствено на министъра на вътрешните работи да определя размера на допълнителните възнаграждения, следва да се приеме, че Директора на СДВР не е компетентен да определя размера на тези възнаграждения, респективно да издава заповеди от вида на оспорената в настоящото производство. В този смисъл е и Решение № 8344/20.06.2018 г. по адм. д. № 11580/2017 г. по описа на ВАС – Пето отделение.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена от некомпетентен орган. Наведените от процесуалния представител на ответника доводи не обосновават друг извод. Така констатираният порок е категорията на съществените, което от своя страна прави оспорената заповедта негодна да породи правно действие и обосновава извод за нейната нищожност.

При този изход на делото основателно се явява искането на оспорващия за присъждане на разноски. Съгласно [чл. 143, ал. 1 от АПК](#), при отмяна на оспорения акт разноските на оспорващия се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт. Следователно СДВР следва да бъде осъдена да заплати на оспорващия направените от него деловодни разноски за държавна такса в размер на 10 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева, заплатено от оспорващия, видно от приложения договор за правна помощ.

Водим от горното, и на основание [чл. 172, ал. 2 от АПК](#), Административен съд – София-град, II-ро отделение, 72-ри състав

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед № 513з-9954/19.12.2018г., с която е наредено на старши полицаи в 01 група на 04 сектор „Охрана на обществения ред и оперативни обекти“, към отдел „Охранителна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи – И. А. И., считано от 14.09.2018 г., да се изплаща допълнително месечно възнаграждение за пряко изпълнение на патрулно-постова дейност на териториален принцип в размер на 20 на сто от 50 на сто от утвърдената със Закона за Държавния бюджет на Република България за съответната година база за определяне размера на основното месечно възнаграждение за най-ниската длъжност на лицата по [чл. 177, ал. 2](#) и [чл. 180, ал. 2](#) от Закона за министерство на вътрешните работи.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на И. А. И., ЕГН: [ЕГН] деловодни разноски и такива за процесуално представителство, в размер на 510 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИСИ да се връчат на страните, на основание [чл. 138 от АПК](#).

